

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Yecla Royal s.r.o.**, IČO 29362806
sídlem Hochmanova 2175/9, 628 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. KUZL-38667/2016, sp. zn. KUSP-14586/2016/DOP/Bl,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil (snížil uloženou pokutu z 9 000 Kč na 7 500 Kč) rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend

(dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 1. 016, č. j. MMZL-31054/2014-MM-PŘ-OOSA-4706/14 (výrok I.), a ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil (výrok II.). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve vazbě na § 125c odst. 4 písm. d) uložena pokuta ve výši 9 000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 23. 1. 2014 v 21:22 hod., v obci Zlín, na ulicích K Pasekám, Okružní, v prostoru úsekového měření rychlosti, ve směru jízdy na Jižní Svahy, výjezd pruh č. 1, nezjištěný řidič vozidla RZ X, jehož je žalobce provozovatelem, překročil při řízení vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť mu byla Městskou policií Zlín, kamerovým systémem zn. CAMEA, používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, naměřena průměrná rychlost jízdy 98 km/h (při zvažení možné odchylky 95 km/h). Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 45 km/h. Blíže nezjištěný řidič tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku odesláním předvolání k podání vysvětlení provozovateli vozidla, na něž bylo reagováno uvedením osoby údajného řidiče L. S., který dne ... zemřel. Žalovaný uvedl, že se jedná o opakovaný případ, kdy provozovatel vozidla zastoupený společností FLEET Control, s.r.o., popř. dalšími spolupracujícími osobami, uvedl na výzvu správního orgánu, že vozidlo v době přestupku měla řídit osoba, která již nežije. Má za to, že postup tohoto zmocněnce nesměruje k určení řidiče, ale pouze ke zmaření smyslu a účelu vlastního řízení, neboť je krajně nepravděpodobné, že vícero osob, které zastupuje, svěřuje vozidlo osobám, které zemřou. Osoba uváděná žalobcem je tak dle žalovaného (co do možnosti řídit vozidlo žalobce) smyšlená, a i kdyby tomu tak nebylo, samotné tvrzení provozovatele nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti jím určené osobě. Podle žalovaného tak byly naplněny podmínky pro odložení přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), což správní orgán učinil. Žalovaný dále uvedl, že bylo prokázáno, že provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby řidič jím provozovaného vozidla dodržel svou zákonnou povinnost. Byla rovněž splněna podmínka zjištění přestupku automatizovaným systémem používaným bez obsluhy. Jako nedůvodnou žalovaný shledal i námitku žalobce, že správní delikt je již promlčen. Má za to, že analogie s ust. § 20 zákona o přestupcích je nepřipustná, neboť prekluzivní lhůta je upravena přímo v zákoně o silničním provozu, v § 125e odst. 5. Odvolací orgán uzavřel, že správním orgánem byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Co se týče uložené sankce, žalovaný snížil pokutu z původních 9 000 Kč na 7 500 Kč. Je totiž názoru, že zde nenastaly takové mimořádné a přitěžující okolnosti, pro které by bylo možné uložit pokutu při samotné horní hranici zákonného rozpětí, kdy správní orgán prvního stupně

takový postup ani řádně nezdůvodnil. Odvolací orgán má za to, že vzhledem k překročení rychlosti v obci o 45 km/h je postačující sankce v polovině zákonného rozpětí. Jako přítěžující okolnost žalovaný označil absenci doznání, resp. lítosti, doplněnou o uvedení jména zemřelého řidiče s cílem se zcela nemorálně vyvinut z odpovědnosti za správní delikt.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 silničního zákona, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Připustil, že označený řidič se již nemohl k věci vyjádřit, správní orgán měl ale předvolat provozovatele vozidla opětovně k podání vysvětlení a označení dalších důkazů. Správní orgán neměl na zjišťování pachatele přestupku rezignovat jen proto, že oznámený řidič zemřel. Pokud správní orgán nepovažoval vyjádření žalobce za věrohodné, byl povinen předvolat žalobce k podání vysvětlení a vyzvat jej, aby označil důkazy na podporu svého tvrzení. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak byl povinen proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Žalobce se o tom, že jeho vyjádření nebylo akceptováno, dozvěděl až z příkazu, kdy už nemohl předložit žádné důkazy na podporu svého tvrzení. Namítal, že věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel. Správní orgán tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť takové právo má jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
5. Žalobce dále namítal, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla, správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, kdy po uplynutí jednoleté lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobce odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb. vydanou Ministerstvem dopravy. Žalobce namítal, že žalovaný odkázal na ust. § 125e odst. 5 silničního zákona, které v době spáchání deliktu nestanovilo prekluzivní lhůtu pro správní delikty provozovatele vozidla, žalovaný tak své rozhodnutí opřel o znění zákona, které nebylo v době spáchání správního deliktu účinné. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43 (není-li uvedeno jinak, jsou všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz).
6. Další pochybení žalobce spatřuje v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v obci Zlín, na ulicích K Pasekám, Okružní“, tyto ulice jsou přitom dlouhé celkem 3 km. V rámci dané ulice je pak v různých úsecích odlišná

úprava nejvyšší povolené rychlosti, jsou zde úseky, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h, a dále pak úsek, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Správní orgán tak byl povinen specifikovat, kde konkrétně se měl řidič dopustit protiprávního jednání, např. udáním čísla popisného budovy, kolem které řidič v době měření projížděl. Nebylo by přitom rozhodující, kdyby z fotografií ve spise šlo určit, kde konkrétně bylo vozidlo změřeno, jelikož není povinností obviněného z přestupku procházet ulicí, kde měl být skutek spáchán a porovnávat fotografie s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. Podle žalobce bylo nezbytné jasně určit, v jakém místě bylo vozidlo změřeno, pokud by totiž bylo změřeno v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, nedopustil by se řidič přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, ale přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který lze uložit podstatně nižší sankce. Z výroku rozhodnutí tedy nelze určit jednoznačný závěr, že se řidič skutečně dopustil jednání popsaného skutkovou větou a naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Žalobce má za to, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný.

7. Žalobce se neztotožnil ani s úvahami správního orgánu prvního stupně ohledně stanovení výše sankce. Nesouhlasí s tím, že výše sankce bude mít výchovný a preventivní účinek, jelikož v případě objektivní odpovědnosti za správní delikt nelze hovořit o preventivní funkci sankce. Provozovateli vozidla je totiž přičítána odpovědnost za stav, který nemusel vzniknout jeho zaviněním, a je trestán za skutek, který spáchala jiná osoba. Provozovatel se z udělené sankce nemůže „poučit“, protože sám se nijak protiprávně nechoval. Žalobce nesouhlasí ani s úvahou žalovaného, že je třeba potrestat vyšší sankcí údajně nemorální jednání žalobce, který účelově oznámil jako pachatele zemřelou osobu. Pokud měly správní orgány pochybnost o věrohodnosti tvrzení žalobce ohledně osoby řidiče, měly jiné prostředky, jak žalobce potrestat, ale žalobce nelze trestat udělením vyšší sankce na základě nepodložené úvahy žalovaného o tom, že danou osobu uvedl účelově, aniž by se pokoušel zjišťovat, zda tomu tak skutečně bylo. Žalobce má za to, že správní orgán měl uložit sankci na samé spodní hranici zákonného rozpětí, tj. ve výši 5 000 Kč.
8. Závěrem žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází podle žalobce k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i správního trestání, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že byl povinen opětovně předvolat žalobce k podání vysvětlení k předložení dalších důkazů, neboť toto mohl žalobce učinit již v reakci na podání vysvětlení ze dne 17. 7. 2014. Osobou

údajného řidiče se zabýval v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Žalovaný trvá na tom, že s ohledem na četnost případů s „mrtvými řidiči“ tvrzení žalobce neuvěřil a považoval jej na ryze účelové. Zdůraznil, že provozovatel vozidla dovolávající se zemřelého řidiče nikdy nedoložil, že by vozidlo skutečně mohla tato osoba řídit a nijak blíže nespecifikoval, z jakého důvodu by měl mít jimi provozované vozidlo k dispozici, a to obzvláště v situaci, kdy údajný řidič ani není držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný trvá na tom, že v daném případě byly splněny podmínky pro odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Pouhé tvrzení žalobce, které je navíc zcela nevěrohodné, totiž nepostačuje k založení důvodného podezření, že pan S. byl skutečně řidičem žalobcem provozovaného vozidla. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán měl se žalobcem zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu. K námitce promlčení správního deliktu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63, který se totožnou námitkou zabýval. K tvrzenému rozporu s Ústavou žalovaný uvedl, že mu nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla, neboť rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by ve výroku nebylo dostatečně popsáno místo spáchání skutku. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti o místě překročení nejvyšší povolené rychlosti, mohl tuto námitku uplatnit v průběhu správního řízení, to že tak učinil až v žalobě, svědčí o jeho zjevné snaze obejít správní řízení. K místu měření žalovaný uvedl, že měřicí zařízení CAMEA je na ulici K Pasekám a Okružní (jedná se o jejich plynulý přechod v místě úsekového měření rychlosti) ve Zlíně umístěno trvale na sloupech u pozemní komunikace, kdy se s nimi za celou dobu jejich provozu nikdy nijak nemanipulovalo, jedná se tak o odlišnou situaci než je měření rychlosti mobilními radarovými měřicími zařízeními závislými na obsluze policisty. Jedná se o tzv. úsekové měření rychlosti, které začíná na ulici K Pasekám a končí po 841,5 m na ulici Okružní. Rychlost vozidla je změřena u prvního měřicího zařízení a následně i u druhého měřicího zařízení, přičemž se rychlost vozidla v tomto úseku zprůměruje a fotografický výstup se pořídí v případě, že tato průměrná rychlost překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou na 50 km/h. Místo spáchání skutku je tak vymezeno dostatečně, neboť jak na ulici Okružní, tak na ulici K Pasekám je pouze jeden úsek, kde je pomocí automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy sledována rychlost projíždějících vozidel. Žalovaný připouští, že ulice Okružní je dlouhá, kdy na jednom jejím úseku (na samotném konci ulice při přechodu na ulici Mezilesí) je povolena rychlost jízdy 70 km/h, v těchto místech se však žádné stacionární trvalé radary nenachází a nikdy nenacházely. Co se týče odůvodnění uložené sankce, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde své úvahy dostatečně rozvedl. Není podle něj pravdou, že by uložená sankce nemohla mít u správního deliktu provozovatele vozidla výchovný a preventivní účinek. Sankce může do budoucna přinutit provozovatele, aby pečlivě uvažil, komu jím provozované vozidlo zapůjčí, popř. jej může motivovat ke sdělení údajů skutečného řidiče vozidla. Podle žalovaného by bylo žádoucí, aby žalobce do budoucna upustil od naprosto nemorální a nevhodné procesní taktiky, která je díky svému masivnímu využívání známa nejen správním orgánům, ale také soudům, která spočívá ve zneužívání osobních údajů osob zemřelých a jejich obviňování z údajných přestupků, čehož lze prostřednictvím sankce také dosáhnout. Trvá na tom, že tato praktika je jistě závažnou přítěžující okolností, která musí být při ukládání sankce zohledněna.

10. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba je **částečně důvodná**, a to v bodu vztahujícímu se k výši uložené pokuty.
12. Předně soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona o silničním provozu. Dle § 125f zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
13. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27 (srov. také rozsudky ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 31 A 99/2016-103), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
14. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchylovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, na který v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23).
15. Otázkou ústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se rovněž zabýval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publikovaném pod č. 116/2018 Sb., rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení §

10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.

16. Námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto není důvodná.
17. Soud se dále zabýval námitkou promlčení správního deliktu (z pohledu právní teorie je přiléhavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), neboť dovodil-li by soud prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitek, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej obdobně např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS), povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.
18. V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že institut odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku byl do zákona o silničním provozu s účinností od 19. 1. 2013 včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových ustanovení § 125f, § 125g a § 125h. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Příslušná novela ovšem v případě tohoto správního deliktu neobsahovala žádnou úpravu prekluzivní lhůty, tj. lhůty, po jejímž uplynutí by odpovědnost provozovatele vozidla zanikla.
19. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, dle kterého odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.), výslovně upravena prekluzivní lhůta správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu také u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5, věta za středníkem, zákona o silničním provozu bylo ust. „§ 125d“ nahrazeno „§ 125f“. Po takto provedené novele se tedy ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob nyní výslovně vztahuje také na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
20. V rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017-40, Nejvyšší správní soud reagoval na argumentaci uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, na který žalobce odkazoval a jehož závěry si osvojil, a označil ji za nesprávnou. Tuto skutečnost, stejně jako shora uvedené úvahy k problematice prekluze však zdejší soud uvádí pouze nad rámec věci, neboť žalobce argumentoval, jako by se v jeho případě jednalo o odpovědnost fyzické osoby nepodnikající (zdejší soud v tomto

ohledu uvádí svou domněnku, opřenu o skutečnosti známé mu z jeho činnosti při řešení obdobných případů, že je to dáno bezmála formulářovým zpracováváním žalob na dané téma ze strany zástupce žalobce, který zřejmě v rámci této své aktivity nerefletoval – a svá obvyklá žalobní tvrzení nijak nemodifikoval, že se v případě žalobce jedná o právnickou osobu). Jak již přitom bylo řečeno, prekluzivní lhůta u správních deliktů právnických osob (což je případ žalobce) v zákoně o silničním provozu v rozhodnou dobu výslovně obsažena byla. Proto Krajský soud v Brně konstatuje, že v nyní posuzované věci k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu nemohlo dojít. Ke spáchání přestupku (na který je v daném případě navázán správní delikt žalobce) došlo dne 23. 1. 2014. Řízení o správním deliktu bylo se žalobcem zahájeno dne 5. 8. 2014, kdy byl žalobci, resp. jeho zmocněnci doručen příkaz o uložení pokuty provozovateli vozidla ze dne 1. 8. 2014, č. j. MMZL 119169/2014. Doručením příkazu tak bylo v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu z moci úřední zahájeno správní řízení, a to do dvou let ode dne, kdy se o něm správní orgán dozvěděl (nejdříve 23. 1. 2014). Lhůta vyplývající z § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tedy nebyla překročena, a s odkazem na zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu nemohla být překročena ani za jiných okolností. Relevantní pak v tomto světle není žalobcem zmiňovaná metodika Ministerstva dopravy.

21. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
22. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
23. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
24. Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
25. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, uvedl, že by šlo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
27. Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
28. Z obsahu předloženého spisového materiálu je patrné, že žalobce ve vyjádření ze dne 21. 7. 2014 na základě výzvy správního orgánu prvního stupně (předvolání provozovatele ze dne 16. 7. 2014) označil za řidiče vozidla v době spáchání přestupku pana L. S., nar. X, bytem B. n. V. 67, X B. n. V. Lustrací v evidenci obyvatel správní orgán prvního stupně zjistil, že osoba s takovými údaji neexistuje. S přihlédnutím k možné chybě v psaní by sdělení žalobce mohla odpovídat osoba (L. S., nar. X, bytem B. n. V. 62, X B. n. V.), která ke dni 16. 5. 2012 pozbyla řidičské oprávnění (ze zdravotních důvodů) a dne ...zemřela. Správní orgán prvního stupně uvedl, že tvrzení provozovatele vozidla o totožnosti řidiče nelze ověřit tím, že by tuto osobu předvolal k podání vysvětlení. Zpochybnil, že by se provozovatel vozidla vystavil tomu, že by světil vozidlo osobě, která v inkriminované době nebyla držitelem řidičského oprávnění. Správní orgán dal provozovateli možnost sdělit řidiče, nicméně jeho vyjádření není možno považovat za takové, aby na jeho základě bylo možno konkrétního řidiče dohledat. Údaje poskytnuté žalobcem jsou nepřesné, správní orgán proto nemá možnost jednoznačně a spolehlivě určit řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Protože správní orgán nezjistil údaje k jednoznačnému určení řidiče vozidla, musel věc odložit ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že se jedná o opakovaný případ, kdy provozovatel vozidla zastoupený společností FLEET Control, s.r.o., popř. dalšími spolupracujícími osobami, uvedl na výzvu podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, že vozidlo v době přestupku měla řídit osoba, která již nežije. Postup společnosti FLEET Control, s.r.o. evidentně směřuje nikoli k určení řidiče, ale pouze ke zmaření smyslu a účelu vlastního řízení, neboť je krajně nepravděpodobné, že vícero osob, které zastupuje v řízení o správním deliktu, svěruje vozidlo osobám, které zemrou. Žalovaný

k tomu dodal, že žalobce blíže nevysvětlil okolnosti zapůjčení vozidla panu S., přičemž není bez významu, že pan S. přesně odpovídá parametrům pro hledání „vhodného zemřelého řidiče“ uvedeným ve veřejně dostupném „návodu“ na internetových stránkách www.vzdelavaci-institut.info.

29. Soud se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, samo o sobě nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti nenastaly. Žalobce označil jako řidiče osobu, kterou se na základě poskytnutých údajů nepodařilo ztotožnit. I kdyby soud přihlédl k tomu, že ve sdělení došlo k chybě v psaní (B. n. V. č. p. 67 namísto správného č. p. 62), jednalo se o osobu, která ještě před doručením sdělení správnímu orgánu zemřela, tvrzení žalobce tudíž nebylo možné žádným způsobem ověřit. Pana S. tak nelze bez dalšího považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě.
30. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že projednávaná věc se řadí do další ze série případů, v nichž provozovatele vozidla ve správním řízení zastupovala společnost FLEET Control, s.r.o. V těchto kauzách jmenovaný zástupce provozovatele pravidelně sděluje správním orgánům, že vozidlo v inkriminované době řídila osoba, u níž správní orgány následně zjistily, že se jednalo o osobu, která např. nemohla vozidlo řídit z důvodu závažného zdravotního stavu a která vždy krátce po údajně spáchaném protiprávním jednání zemřela (k těmto závěrům srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Jinak tomu nebylo ani v dané věci, kdy žalobce tvrdil, že předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu řídil pan L. S., který, jak se později zjistilo, krátce po době údajného spáchání přestupku zemřel. Tento postup, který je cílen na zhatení zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (pro nutnost zabývat se nejprve podezřením ze spáchání přestupku osobou účelově sdělovanou uvedeným zmocněncem), je krajskému soudu znám též z vlastní úřední činnosti (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 A 24/2015-28, který nebyl dosud zveřejněn, nicméně v daném řízení vystupoval tentýž zástupce žalující strany jako nyní, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).
31. Okolnosti případu tedy nebudí jakékoli pochybnosti o tom, že označení zesnulého pana S. jako řidiče vozidla žalobcem bylo pouze účelovou a zjevnou procesní obstrukcí žalobce, resp. jeho zmocněnce. Podle soudu je prakticky vyloučeno, aby větší množství provozovatelů vozidel zastupovaných stejným zmocněncem svěřovalo vozidlo osobám, které v mezidobí mezi spácháním přestupku a sdělením jejich totožnosti správnímu orgánu zemřou. V případě pana S. je navíc možnost, že by skutečně řídil vozidlo provozované žalobcem, výrazně oslabena tím, že od roku 2012 ze zdravotních důvodů nebyl držitelem

řidičského oprávnění. Je tedy pochopitelné, pokud správní orgány považovaly tvrzení žalobce o tom, že jeho automobil měl v rozhodnou dobu v užívání pan S., za nevěrohodné a účelové.

32. Soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu již tím, že předvolal žalobce k podání vysvětlení. Po správním orgánu s ohledem na výše uvedené skutečnosti ve spojitosti se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie přitom nelze spravedlivě požadovat, aby po učinění těchto kroků věc neodložil a aby namísto projednání správního deliktu opětovně předvolával provozovatele vozidla k podání vysvětlení, když tento již dříve osobu řidiče vozidla označil. Takový postup se dle krajského soudu jeví jako nadbytečný, a to především s ohledem na znění ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Chtěl-li žalobce později sám správnímu orgánu sdělit nějaké skutečnosti k osobě řidiče, případně předložit na podporu svých tvrzení důkazy, mohl tak učinit kdykoli, minimálně prostřednictvím podaného odvolání, nic takového však neučinil.
33. Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně měl v případě, že tvrzení žalobce stran totožnosti řidiče nebylo pravdivé, vůči němu zahájit řízení o přestupku podle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu [z důvodu porušení ust. § 10 odst. 1 písm. d)], tuto námitku soud neshledal důvodnou. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nesmí provozovatel vozidla přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. V daném případě žalobce od počátku tvrdil, že vozidlo řídil pan L. S., správní orgán prvního stupně tedy neměl důvod zahajovat správní řízení pro porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
34. Soud se dále zabýval námitkou nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu, kterou rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.
35. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání jsou kladeny relativně přísné požadavky. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Tento názor vyjádřil mimo jiné Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41, kde vyslovil, že „v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).“

36. Soud souhlasí, že na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být ze shora uvedených důvodů kladeny přísné požadavky. Tyto požadavky však nemohou být nepřiměřené či přehnané. Dostatečnost specifikace místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu, je tak nutno vždy posuzovat na základě individuálních podmínek daného případu, s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle něhož *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“*.
37. V posuzované věci byl skutek ve výroku napadeného rozhodnutí vymezen způsobem, který vylučuje jeho nebezpečí záměny s jiným jednáním a tím i opakovaného postihu za týž skutek. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání jednání vykazujícího znaky přestupku názvem obce (Zlín), ulic (K Pasekám, Okružní), určením, že se jednalo o prostor úsekového měření rychlosti, ve směru jízdy na Jižní Svahy; výši povolené rychlosti v předmětném úseku (50 km/hod), datem a časem (23. 1. 2014, 21:22 hod), což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným. Z předloženého správního spisu (konkrétně z fotografií pořízených rychloměrem a z ověřovacího listu) dále vyplývá, že k přesnému změření rychlosti došlo rychloměrem UnicamVELOCITY3, výrobní číslo CAM90001861 v měřícím úseku dlouhém 841,5 metrů. Z ověřovacího listu k rychloměru lze dovodit, že se jedná o rychloměr pevně umístěný na jednom místě, a to ve Zlíně na úseku, kde ulice K Pasekám přechází v ulici Okružní.
38. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že výrok rozhodnutí v projednávané věci je ve vztahu k místu spáchání přestupku dostatečně určitý. V této souvislosti lze opětovně poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž Nejvyšší správní soud ve věci, v níž bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno číslem silnice, (tj. jednalo se o obdobnou situaci jako v posuzované věci, v níž je místo spáchání protiprávního jednání vymezeno názvem ulic), v bodě 28 konstatoval, že *„[j]e nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání*

přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že tomu tak bylo.“

39. Dle názoru soudu je stěžejní, že určení místa měření názvem obce, dvou vzájemně navazujících ulic spolu s uvedením směru a údajem, že jde o prostor úsekového měření rychlosti spolu s uvedením času, konkretizuje skutek natolik přesně, že nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v napadeném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.
40. Soud nepřisvědčil ani námitce, že z výroku rozhodnutí není seznatelné, zda rychlost vozidla byla měřena v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod nebo v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod. Ve výroku napadeného rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že nejvyšší povolená rychlost v místě měření byla 50 km/hod. Ačkoli dle shodného tvrzení žalobce i žalovaného na ulici Okružní existuje i úsek, kde je nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod, z podkladů obsažených ve spisu je zřejmé, že rychlost vozidla byla v daném případě měřena v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Na fotografii pořízené radarem je uvedeno, že dovolený rychlostí limit v měřeném úseku je 50 km/hod, přičemž soud nemá důvod pochybovat o tom, že pokud je na určitém místě ve městě Zlíně natrvalo umístěn stacionární radar s nastavením maximální povolené rychlosti 50 km/hod, skutečně se jedná o úsek, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod a ne vyšší.
41. Pokud žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, soud konstatuje, že závěry vyplývající z tohoto rozsudku nejsou na daný případ aplikovatelné. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem se na rozdíl od nyní projednávané věci jednalo o situaci, kdy nezjištěný řidič vozidla porušil zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a na ulici Jiráskova v Pardubicích a z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo možné dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal a nebylo tudíž možné posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Od nyní projednávané věci se zde řešený případ liší jednak tím, že se nejednalo o překročení rychlosti, ale o nepovolené parkování, ale zejména tím, že nejvyšší povolená rychlost v obci je (na rozdíl od míst zpoplatněného parkování) stanovena přímo zákonem (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) a tudíž postačí odkaz na toto ustanovení a není nutno ve shora uvedeném smyslu vymezovat konkrétní místo v rámci ulice, kde ke změření rychlosti došlo.
42. Neobstojí ani poukaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Na rozdíl od situací posuzovaných Nejvyšším správním soudem, kdy bylo překročení rychlosti zachyceno v jednom konkrétním místě, v nyní projednávané věci se jednalo o úsekové měření rychlosti napevno zabudovaným rychloměrem. Jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, při úsekovém měření rychlosti jsou v určité vzdálenosti za sebou umístěna dvě automatizovaná měřicí zařízení, která snímají všechna vozidla projíždějící touto oblastí. Rychlost vozidla je změřena u prvního měřicího zařízení a následně i u druhého měřicího zařízení, přičemž rychlost vozidla ve sledovaném úseku se zprůměruje a fotografický výstup se pořídí v případě, že průměrná rychlost jízdy vozidla ve sledovaném úseku překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci. U takto zachycených přestupků je tedy místo

spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace. Vzhledem k tomu, že v daném případě měl měřený úsek 841,5 metrů, má soud za to, že místo měření nebylo možné vymezit přesněji, např. číslem popisným domu, ale prakticky jedinou možností bylo právě uvedení ulic, na nichž se nacházela měřicí zařízení a z nichž se jedna (ulice K Pasekám) napojuje na druhou (ulice Okružní). Soud opětovně zdůrazňuje, že podstatné je, že popsany úsek komunikace společně s údajem, že šlo o úsekové měření rychlosti a s časovým údajem a způsobem spáchání přestupku je vymezen tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.

43. Konečně se soud zabýval námitkou, v níž žalobce zpochybnil úvahy ohledně stanovení výše sankce.
44. V první řadě je nutno uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.
45. V nyní projednávané věci neměly správní orgány prostor pro příliš rozsáhlé úvahy ohledně individualizace trestu, jelikož zákonem stanovené rozmezí pokuty pro vytykané jednání bylo 5 000 Kč až 10 000 Kč. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán (viz str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a uložil pokutu v horní části rozsahu zákonné sazby (9 000 Kč). Žalovaný výši uložené pokuty snížil na 7 500 Kč, což odůvodnil především tím, že nenastaly takové mimořádné a přitěžující okolnosti, pro které by bylo možné uložit pokutu při samotné horní hranici zákonného rozpětí. Samotné překročení rychlosti v obci o 45 km/h k tomuto závěru nepostačuje, neboť v rámci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se jedná o překročení rychlosti v podstatě při spodní hranici. Odvolací orgán považoval za postačující uložení sankce v polovině zákonného rozpětí. Jako přitěžující okolnosti žalovaný označil absenci doznání, resp. lítosti nad protiprávním jednáním, doplněnou o uvedení jména zemřelého řidiče s cílem se zcela nemorálně vyvinut z odpovědnosti za správní delikt svedením protiprávního jednání na osobu, která se takovému nařčení nemůže bránit. Podle žalovaného nejde jen o postih pochybení, ale o potrestání svévolného jednání a absence minima sebereflexe. Tím, že žalobce jako naprosto účelově sdělil jméno smyšlené osoby (co do možnosti řídit jím provozované vozidlo), zcela zmařil zjištění skutečné osoby, která se tohoto závažného přestupku dopustila.
46. Soud považuje výši uložené pokuty v polovině zákonného rozpětí s ohledem na způsob spáchání správního deliktu za úměrnou a souladnou se zákonem.
47. Pokud žalobce nesouhlasil s odůvodněním, že výše sankce může mít výchovný a preventivní účinek, soud má ve shodě se správními orgány za to, že i v případě správních deliktů provozovatele vozidla lze hovořit o preventivní a výchovné funkci uložené sankce.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že provozovatel vozidla se z udělené sankce nemůže poučit v tom smyslu, aby sám nepáchal přestupky spočívající v překročení rychlosti v obci (protože v řízení nebylo zjišťováno, jaká osoba řídila vozidlo, kterým byl spáchán přestupek), nicméně sankce může působit preventivně v tom smyslu, aby provozovatel vozidla do budoucna pečlivě uvážil, komu jím provozované vozidlo svěří k řízení.

48. K výše uvedenému přitom soud dodává následující:
49. Žalobce namítal, že úvaha žalovaného o tom, že žalobce účelově oznámil jako pachatele přestupku zemřelou osobu, nebyla podložená, a proto nebylo možné na základě této úvahy trestat žalobce udělením vyšší sankce. K tomu soud uvádí, jak bylo rozvedeno u námitky neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, že o účelovosti postupu žalobce, resp. jeho zmocněnce nelze mít pochyb. Soud dospěl stejně jako žalovaný k závěru, že označení zesnulého pana S. jako řidiče vozidla provozovaného žalobcem bylo zjevně účelovou a procesní obstrukcí. K obdobné procesní taktice, kdy provozovatelé vozidel označovali za řidiče vozidla osoby, které v době spáchání přestupku prokazatelně vozidla nemohly řídit a nemohly se ani bránit ve správním řízení, protože ještě před jejich označením provozovatelem vozidla zemřely, se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, nebo ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 310/2016-54), kdy označování takovýchto osob označil za „účelový hyenismus a zjevnou procesní obstrukci“. Zjištěné skutečnosti v nyní projednávané věci svědčí tomu, že právě o takový přístup šlo i v tomto případě, přičemž takové jednání je nutno označit za zcela nepřijatelné a amorální.
50. Soud v této souvislosti zároveň konstatuje, že si je vědom existence rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, v němž byl řešen případ, kdy zmocněnec provozovatele vozidla (společnost FLEET Control, s. r. o.) označil (nikoli poprvé) za řidiče vozidla osobu prokazatelně zemřelou a tento obstrukční postup zohlednily správní orgány při ukládání sankce, a kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán při úvaze o uložení sankce za správní delikt nemůže jako přítěžující okolnost hodnotit nepravdivá tvrzení uplatněná osobou obviněnou ze spáchání deliktu v rámci procesní obrany při projednání deliktu. I v nyní posuzovaném případě označení zemřelého pana S. jako řidiče vozidla bylo procesní taktikou žalobce, přičemž volba procesní strategie představuje právo obviněného, nikoli přítěžující okolnost. Žalovaný tedy pochybil, pokud jako jednu z přítěžujících okolností označil zvolenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zmocněnce, spočívající v označení zemřelé osoby za řidiče vozila v době spáchání přestupku. Nelze však odhlédnout od toho, že žalobci byla uložena pokuta v polovině zákonné sazby (7500 Kč), kdy byla žalovaným v odvolacím řízení poměrně výrazně snížena (alespoň tedy v rámci prostoru, který byl pro snížení k dispozici), přičemž správní orgány obou stupňů (na rozdíl např. od případu řešeného zdejším soudem v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 30 A 8/2017-36, kde byla „nevhodná“ procesní strategie posouzena jako v podstatě jediná a rozhodující přítěžující okolnost, která ovlivnila výši uložené pokuty) uvedly vedle této nepřijatelně uvedené přítěžující okolnosti řadu dalších (přítěžujících) okolností, na základě nichž bylo rozhodováno. Správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí je třeba vnímat v jednotě s rozhodnutím žalovaného, především zdůraznil, jak již bylo naznačeno v odstavci 45 tohoto rozsudku, že se jednalo o výrazné překročení rychlosti v obci na frekventované ulici směřující na největší zlínské sídliště, navíc v nočních hodinách, tedy za ztížené viditelnosti, a to za situace, kdy je tato

ulice frekventovaná i v inkriminovanou dobu, nacházejí se zde přechody pro chodce a pohybují se zde prostředky městské hromadné dopravy, což ve svém souhrnu může vést k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku, kdy lze za takových okolností zohlednit prodloužení brzdné dráhy vozidla a nebezpečí vzniku tragické nehody; žalovaný poukázal rovněž na absenci lítosti a minimum sebereflexe.

51. Krajský soud shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud jako k přitěžující okolnosti přihlédl k „nevhodné“ procesní strategii žalobce. Tuto skutečnost však nelze považovat za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se nejedná o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Při zohlednění toho, že se v posuzovaném případě jednalo o značné překročení povolené rychlosti v obci, v nočních hodinách, na frekventované silnici, a to za výše uvedených okolností, kdy žalobce žádným způsobem neprojevil lítost nad protiprávním jednáním, se i soudu jeví sankce v polovině zákonné sazby, podobně jako žalovanému, jako přiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

52. Na základě shora uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu